

Tre bröder ha enligt inskriften låtit resa stenen. Två av dem bära välkända namn, *Þorir* och *Karl*. 9—14 **ryþikr** kan återge såväl ett *Ryðingr* som ett *Røðingr*, äldre *Hrøðingr*. Intetdera namnet synes f. ö. vara belagt i nordiska runinskrifter. I en urkund från 1293 finnes ett enstaka *Rothingar* Söderköping (Lundgren-Brate). Under sådana förhållanden torde man böra ta i övervägande en tredje möjlighet. **ryþikr** kan återge det välkända namnet *Rørikr*, äldre *Hrørikr*. Ljuden *ð* och *r* ha mycket liknat varandra, och det kan därför helt enkelt vara en tillfällig »felstavning» av ristaren. Men *ð* förekommer så ofta i stället för ursprungligt *r*, särskilt om i närheten förekommer ett *r*, att man måste räkna med en, om ock sporadisk, ljudövergång; se S. Bugge i *ANF* 2 (1885), s. 241 f., 247 f.; Ad. Noreen, *Aisl. Grammatik* (4. Aufl. 1923) § 253: 1; E. Lidén, *Ordstudier* (1937), s. 92 f. I Jämtland finnes (enl. Lundgren-Brate) 2 gånger belagt ett namn *Rødhik*, som av Lind, säkerligen med rätta, föres till *Hrørikr*.

## 935. Uppsala, Domkyrkan.

### Pl. 6.

Litteratur: D 1:267. P. J. Lindal, Runstenarne i Upsala (1881), s. 5; O. v. Friesen, Runstensundersökningar i Upsala län 1898 (hs i ATA), Anteckningar (UUB).

Äldre avbildningar: Dybeck a. a.; P. J. Lindal a. a. foto; O. v. Friesen foto (ATA, UUB).

Liksom de båda föregående påträffades denna runsten år 1866 »i fotbeklädningen till Upsala domkyrka». Den står nu uppställd på planen vid Domkyrkans norra sida, längst åt Ö av de fyra stenarna.

Ljusröd granit. Höjd 1,25 m., bredd 1,61 m. Fragmentet utgör nedre delen av en runsten. Toppen är avslagen och därjämte högra hörnet nedtill. Stenen har därför fått en sned uppställning, som icke låter ristningen fullt komma till sin rätt. Kvar finnes inskriftens början och slut (utom sista runan). Själva runslingan med inskriften är tydlig och djupt huggen; ornamentiken är grundare.

Inskrift (med det inom [ ] supplerat efter Dybeck):

**þ[i]agn : fasteþr : lit ... [-]l þ bonta si ...**  
           5       10       15                   20

*Þiagn, Fastæiðr let[u] ... bonta si[nm].*

»Tägn [och] Fasted läto ... sin man»

Till läsningen: Intet sk framför 1 **þ**. Efter denna runa har ett stycke av stenen spjälkats ur, varvid en runa gått förlorad. 4 **g** är tydligt stunget; likaså 10 **e**. Nedre bst i 18 **b** är skadad. — Dybeck: 1—5 **þiagn**; 10 **e**; 16 **i** eller **a**. — Lindal: 1—5 **þ-agn**. »Mynden **i** i ordet **þiagn** är nu afflagad men var tydlig, då stenen påträffades.» 10 **e**. Ingen runa framför 17 **l**. »**b** i **bonta** är ej fullt säkert, men kan väl icke vara någon annan bokstaf.» — v. Friesen: 1—5 **þ-agn**; 10 **e**; ingen runa framför 17 **l**.

Om mansnamnet *Þiagn* se U 201 och E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 98. Kvinnonamnet *Fast(h)æiðr* är belagt i ännu en uppländsk runinskrift: L 274 Gimo, Skäfthammars sn; se E. Wessén a. a. s. 101. Inskriften har meddelat, att Tägn och Fasted ha låtit resa stenen till minne av sin fader och ... efter ..., sin man.